

[Gert Petersen.]

danske regering dér tager positive skridt, tillader jeg mig på SF's vegne at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til snarest muligt at indlede forhandlinger med DDRs regering om oprettelse af normale diplomatiske forbindelser mellem Danmark og DDR og som optakt hertil straks at normalisere de handelspolitiske forbindelser og pas- og viseringsforholdene mellem de to stater,

fortsætter tinget behandlingen af tillægsbevillingslovsforslaget.“

Jeg håber, man vil behandle dette dagsordensforslag — som er et forslag til en udtalelse fra dette folketing om udenrigspolitik, det er erkendt — velvilligt, også ud fra den betragtning, at det ikke er et ultimatum, som regeringen her stilles over for, men at det er en opfordring til snarest muligt at optage forhandlinger med den østtyske regering om normalisering af forholdet og som optakt dertil med det samme at normalisere de handelspolitiske og de pas- og viseringsmæssige forbindelser.

Formanden: Der er fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor. Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg vil jo ikke sige, at der er så forfærdelig megen anledning for mig til at sige tak til ordførerne for oppositionspartierne. Nu behandlede vi i og for sig ikke selve tillægsbevillingslovsforslaget, men partierne benyttede, som det er sædvane ved denne afslutningsdebat, lejligheden til, jeg ved ikke, om man skal kalde det et opgør med regeringens politik. Det er klart, at det hører til, man skal angribe regeringen, man skal vurdere og analysere og kritisere den politik, som regeringen har ført, og det er helt i orden.

Men jeg synes, man skulle afholde sig fra at lave et sortmaleri af situationen. Regeringens underkender ikke, at vi står over for alvorlige problemer, og at disse problemer er af en langtidskarakter. Vi har i høj grad arvet dem fra den tidligere regering, der i mindre udstrækning havde arvet dem fra den forudgående socialdemokratiske rege-

ring. Vi erkender altså, at der ligger alvorlige problemer, som det er dette hus' fælles ansvar at søge at få løst. Men at indlade sig på et sortmaleri, det synes jeg man fra oppositionens side skulle have afholdt sig fra.

Jeg tror, både hr. Poul Schlüter og hr. Henry Christensen gav udtryk for det; jeg synes nok, at hr. Niels Helveg Petersen var lidt mindre kategorisk i sin vurdering, og det må jeg vel takke for. Når de to ordførere for de indtil videre to største borgerlige partier gav udtryk for, at tilliden til regeringen og tilliden til Danmark var væk, så må jeg sige, at det forstår jeg ikke. Kan man påvise noget som helst objektivt uangribeligt tegn på, at tilliden til Danmark skulle være væk eller bare skulle være formindsket i forhold til den tid, hvor vi havde den tidligere regering? Jeg tror, man vil få meget, meget svært ved det. Jeg skal ikke overvurdere betydningen af, at vi f. eks. nyder en vis kreditværdighed i udlandet, men jeg må måske have lov til at erindre om, at også den socialdemokratiske opposition dengang gav tilslutning til, at den daværende regering kunne prøve på at optage obligationslån i udlandet. Man fik en bemyndigelse til salg af 100 mill. kr. obligationer i udlandet på de udenlandske kapitalmarkeder. Hvor stor var tilliden til den daværende borgerlige regering? Hvis jeg ikke husker forkert, så gik der år og dag, før man var nået op på at sælge for ca. 30 mill. kr. I dag kan vi sælge så mange det skal være, og vi har bevidst fra regeringens side i aftaler med Nationalbanken begrænset det beløb, som bankerne kan få lov til at sælge obligationer for i udlandet. Jeg ser godt, at den tidligere statsminister ryster på sit ubestrideligt kloge hoved, men det bliver ikke klogere af at blive rystet, og kendsgerningen står i hvert fald fast.

Et af de punkter, som vi fra socialdemokratiets side fremhævede som nødvendigt, når der var sket et regeringsskifte, var, at Danmark for at styrke sin valutareserve forøgede optagelsen af langfristede og mellemfristede lån i udlandet. Også det er lykkedes.

Da vi overtog regeringen, var der en valutareserve eller valutalikviditet, hvad man nu vil kalde det, på 3,4 milliarder kr.; i dag er den på 5,4 milliarder kr. Selv hr.